

[Finansministeren.]

urigtigt. Naar man forlod Overenskomsttilbudet angaaende de 18 000 Kr., hvorom begge Parter var enige, skyldtes det, at man bøjede sig for Christensens Paastand om, at Formuen pr. 1. Januar 1917 havde været større end den af Ligningsafdelingen beregnede. Naar dette toges i Betragtning, formindskedes den ad indirekte Vej beregnede Indtægt for Skatteaaret 1918—19 med 8 200 Kr., hvilket paa Grund af Nedgang i den ret betydelige Merindkomstskat i Forbindelse med et Par andre Ændringer medførte, at den for lidt erlagte Skat gik ned med godt 2 000 Kr. Yderligere indgik Ligningsafdelingen efter Overretssagfører Hohwys Henstilling paa, at Gaardejer Christensens ad indirekte Vej opgjorte Indtægter, der for Skatteaarene 1921—22 og 1922—23 udgjorde lavere Beløb end de ansatte Indtægter, medtoges ved en forligsmæssig Ordning af Sagen. Dette medførte, at man ved Forligsforslaget vilde refundere Christensen 987 Kr. 50 Øre for de nævnte Skatteaar. Den i alt for lidt erlagte Skat androg da 4 351 Kr. 68 Øre mod tidligere 7 546 Kr. 08 Øre, og man fandt det herefter forsvarligt at afgøre Sagen ved Forlig mod Betaling af i alt 9 000 Kr. Det var dette Forslag, der var anbefalet af Skatteborgerforeningens Repræsentant, Overretssagfører Hohwy, men da Christensen heller ikke ønskede en Ordning mod Betaling af dette Beløb, oversendte Ligningsafdelingen Sagen til Skattedepartementet med Indstilling om retslig Forfølgning.

Under Sagens Behandling for Retten for Roskilde Købstad blev der, som allerede nævnt, som et sidste Forsøg paa at opnaa en mindelig Ordning af Skattedepartementet tilbuddt Christensen Forlig mod Betaling af i alt 4 555 Kr. 58 Øre, hvilket svarer til det Beløb af 2 277 Kr. 79 Øre, som den for lidt erlagte Skat vilde have udgjort, naar der toges Hensyn til de væsentligste af Christensen fremsatte Indsigelser mod Skatteberegningen — med Tillæg af en Bøde af samme Størrelse.

Som bekendt, tog Østre Landsret ved Dommen af 5. August 1931 kun Stilling til det efter Rettens Opfattelse kriminelle Forhold og statuerede, at Gaardejer Christensen havde udvist svigagtigt Forhold med Hensyn til Opgørelsen af Indestaaende i Banker og Sparekasser. Til Fyldestgørelse af Statskassens Krav, for saa vidt angaar den Del af Efterbetalingen, for hvilken der saaledes ikke var givet Dom ved Landsretten, tilbød Landsoverskatte-

raadet herefter Forhandling om en forligsmæssig Ordning, hvor der eventuelt kunde tages Hensyn til, at der muligvis var betalt for meget i enkelte Aar. Da Gaardejer Christensen imidlertid erklærede, at han overhovedet ikke vilde betale noget større samlet Beløb end det, hvortil han var dømt ved Landsretten, maatte Skattemyndighederne benytte Lovens Bestemmelser om Efterbeskatning.

Naar Ligningsafdelingen ved disse Ændringer af Ansættelsen ikke har refunderet Christensen den eventuelt for meget betalte Skat, skyldes det den Omstændighed, at Landsoverskatteraadets Ligningsafdeling ikke har nogen Beføjelse til at beordre en for høj Ansættelse nedsat.

Hvad angaar Nedgangen fra det Christensen afkrævede Beløb 3 600 Kr. 64 Øre til 2 476 Kr. 80 Øre, hidrører denne fra, at man for at undgaa Tvivl med Hensyn til Skønsposter har nedsat det som Privatforbrug anslaaede Beløb fra det af de lokale Myndigheder skønnede Beløb paa 4 000 Kr. til det af Christensen godkendte Beløb 3 000 Kr.

Skattemyndighederne har saaledes vist den største Forhandlingsvilje og har ikke forsøgt nogen Mishandling. Christensen har derimod ikke ønsket en fredelig Afgørelse, og derfor har denne Sag maattet gaa Rettens Vej. Jeg kan beklage, at der har skullet hengaa en saa lang Aarrække, før man er naaet saa vidt, men Skylden for, at der ikke for længst er kommet en fredelig Ordning af denne Sag, er Christensens og ikke Skattemyndighedernes.

Justitsministeren (Steincke): Jeg har kun et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Pürschel, men jeg beklager, at jeg skal svare, uden at jeg i Ro har faaet Tid til nøjere at studere hans Udtalelser i Aftes i Fortrykket — særlig efter at jeg i Dag i de forskellige Blade ser, at han synes at have omtalt den danske Retspleje i saa stærkt et Udtryk som „værende i Forfald“, altsaa et Udtryk, der leder Tanken hen paa de Kværlanter og Kommunist, som det ærede Medlem ellers og ogsaa i Aftes var saa utilfreds med.

Efter det Indtryk, jeg modtog ved at høre det ærede Medlems Udtalelser vedrørende — ganske vist ikke Ministeriets, men Politiets eller vel i det hele taget Anklagemyndighedens Stilling over for de forskellige ungdommelige Uroligheder af politisk Karakter, vil jeg dog gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem fortjener rent agitatorisk set absolut Anerkendelse for den tilspidsede Form, han havde valgt.